



ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Α'.

15 ΙΟΥΝΙΟΥ, 1863.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 12.

ΟΚΤΩ ΑΝΤΙ ΕΝΝΕΑ

○○○

Ἐντὸς χλοεροῦ καὶ μυριοθάλου κάπου τῆς Χαρεντῶνος ἀνθρωπός τις μικρόσωμος ἐσύναξε λίθους καὶ λάσπην.

— Κύριε, τῷ εἶπον, δύνασθε νὰ μὲ ὀδηγήσοντε εἰς τὸν ἀσθενὴ Κ. Λεγράνδον;

— Κύριε, μὴ μὲ διακιλπετε . . . ἔχω πολλὰς ἀσχολίες . . . ίδοι εὖρον μεταλλεῖον ἀδαμάντων, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ κάμητε λόγον, διότι ἡ κυβέρνησις θὰ μοι τὸ ἀφαιρέσῃ.

Ἄφηκκα τὸν δυστυχῆ παράφρονα καὶ ἐπλοιάσα εἴς τινα φύλακκα τοῦ καταστήματος, ὡς ἐφάκινετο ἐκ τῶν ἀργυρῶν κεντημάτων τοῦ ἐπενδύτου του.

— Τὸν κύριον Λεγράνδον θέλετε νὰ ἴδητε, μὲ εἶπεν, ἀλλὰ δὲν ἥξεύρετε ὅτι δὲν εἶναι τόσον εὔχολον;

— Τὸ γνωρίζω, ἡ ἀσθένειά του . . .

— Εἶναι δεινή πολλάκις τοῦ ἔρχονται στιγμαὶ δεινῆς μανίκας . . . ἀν ἐπιμένετε ὅμως, καὶ ἔχετε τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸν ἀκούσητε, διότι εἶναι ἀρκετὰ πολύλογος . . .

— Δὲν θὰ τὸν διακρίψω παντάπασιν, ἀνεφώνησα ὁδήγησόν με πλησίον του.

Τότε ὁ φύλακξ λαβών με ἐκ τῆς χειρὸς, μὲ ὁδήγησεν εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ Φρενοκομείου. Ὁ! πόσον ἡ καρδία μου συνεστάλη! . . . Ἡ ἀπλῆ παραφροσύνη δὲν ἔχει τι ἀπαίσιον, ἵσως εἶναι εὐτυχεῖς οἱ ἐν τῷ κάπω, οἵτινες εἴτε παίζουσιν εἰς τὸν ἥλιον, εἴτε ζητοῦσι μεταλλεῖα χρυσοῦ ὑπὸ τὰς ἑδωνιάς καὶ τὰ ἄνθη, ἀλλ᾽ ἀν ἴδητε τὰς ωγρὰς καὶ πελιδνάς μορφὰς τῶν μακινομένων, οἵτινες προσπαθοῦσι νὰ ἴδωσι τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν κιγκλίδων, ἀν παρατηρήσητε τὰς ἀκτενίστους κεφαλάς των, τὰ κατεσχισμένα μέτωπά των, θέλετε εὐγηθῆ εἰς αὐτοὺς τὴν γαλήνην τοῦ τάφου.

Ο φύλακξ ἐστάθη εἰς δωμάτιον, ὅπου ἦτο γεγραμμένον διὰ λευκῶν χαρακτήρων:

Mariádης ἀριθ. 21

Ἐπειτα περιστρέψας τὰς τὸ κλειδίον καὶ ἀποσπάσας δύω μοχλούς, μὲ εἰσήγαγεν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἐπὶ κλίνης ἔκειτο ἀνήρ μὲ σπινθηροθόλον ἔμμα, μὲ ἀφρόν τοῦ στόματος ἔφαίνετο ὡς ἀπὸ δεινοῦ δνείρου ἐξερχόμενος, διότι ἴδρως περιέρρεεν εἰς τὸ μέτωπόν του.

— Λεγράνδε, είπεν ό φύλαξ, ό κύριος θέλει νὰ σᾶς ιδῃ.

— Ένας συμπατρώτης σας, προσέθηκα, έχομεν τὴν αὐτὴν πατρίδα.

— Είσθε ἀπὸ τὸ Δουά, ἀπεκρίθη ὁ Λεγράνδος· πῶς διάγουσιν λοιπὸν εἰς Δουά; έχω πολὺν καιρὸν ν' ἀκούσω τὸν ἥχον τῶν ἔθνικῶν σαλπισμάτων.

— Ή ἄρκτος, ἀπήντησα, ἐνασχολεῖται μᾶλλον ἀπὸ τὰ ἔξωτερικὰ τηλεβόλα, παρὰ ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς θορύβους, ἀλλως τε τὰ στρατόπεδα μᾶς ἀφήρεσσαν μέγα μέρος τῆς νεολαίας μας.

— Τί λέγετε; είπεν ὁ Λεγράνδος. Φεῦ! ἐγὼ δὲν ζῶ πλέον, εἴμαι νεκρὸς εἰς τὴν γῆν, εἴμαι διαγεγραμμένος ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ζώντων. Εἶναι ἡ ζεύρατε τὴν ἴστορίαν μου, ἐκαν εἴχατε τὴν ὑπομονὴν νὰ τὴν ἀκούσητε . . .

— Κύριε, ἀπεκρίθην, ἐὰν ή διηγησις τῶν δυστυχιῶν σας δύναται νὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ, θὰ τὴν ἀκούσω μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐπειθύμησα νὰ σᾶς ἵδω οὐχὶ χάριν κοινῆς περιεργείας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναφέρω τὰ περὶ ὑμῶν εἰς τοὺς οἰκείους καὶ φίλους σας.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαθεν ὁ Λεγράνδος, ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσω τὴν πένθιμον ἴστορίαν μου θέλω σᾶς δείξει τὸ αἴτιον τῆς συμφορᾶς μου.

— Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξήγαγε κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου ἡμερολόγιον, τὸ ἡνέρφες καὶ ἔπειτα ἐθετε τὸν δάκτυλον εἰς τὴν ἀκόλουθον περικοπήν.

8 Φ.Ιωρεάλ. "E.labour παρὰ τοῦ κυρίου 'A.I.-δεράζου σώδεικα ζεύγη ἐρωτίων.

Παρατηρήσατε, μὲ εἶπεν, αὐτὸ τὸ 8 ἔγινε μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ 9, τὸ διποιὸν εἰχον γράψει προηγουμένως . . . Θέλετε πιστεύσει ὅτι δι' αὐτὸ τὸ λάθος ἐπέσεν ή κεραλή ἐνὸς ἀνθρώπου;

— Εἶναι: δυνατόν!

— Ναι: αὐτὸ τὸ 8 ἀντὶ τοῦ 9 ἐπήνεγκε τὸν θάνατον ἐνὸς ἀθώου. Θέλετε μάθει πῶς, καὶ ἀκούσατε.

Ἔμην ἀδχμαντοπώλης καὶ οὐδόλως ὑπώπτευον, ὅτι σημειῶν κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὸ ἡμερολόγιον μου τὴν παραλαβὴν ἐμπορευμάτων, ἥθελον φέρει εἰς τὸν τάφον φίλον πρωσφιλῆ, τὸν Λεζόυρον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἓν ἔγραψα ταῦτα, ἕμην μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρωτείας τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κύριε, συνέθη καὶ τὸ ἔξης κακούργημα.

Κακποίος Δουραχάτος, ἀνθρωπος κακῆς δικιγγῆς, ἔλαθε μίαν θέσιν εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἄμμο καὶ τὴν ἀναχωρήσαν ἀπὸ Λυών εἰς Παρισίους, καὶ ἀνεγκάρησε μετὰ τοῦ ταχυδρόμου ἄγει ἀποσκευῆς.

Ταῦτοχρόνως τέσσαρες ἀνθρωποι ἀναχωρήσαντες ἔφιπποι ἐκ Παρισίων διευθύνοντο πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Λυών. Μηνομάζοντο δὲ οὗτοι Βιδέλης, Δυβώ-

σκος, Ρουσῆς καὶ Κουριόλ. Τοὺς ἵππους εἶχον ἐνοικιάσει ἀπό τινα, ὀνόματι Βερνάρδον, δστις ἦτο συνεννοημένος μετ' αὐτῶν. Ἐν τῇ ἀμάξῃ ὁ Δουραχάτος ἤρχισε συνομιλίαν μετὰ τοῦ ταχυδρόμου.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι νὰ ταξιδεύῃς οὕτω μόνος;

— Τι ἔχω νὰ φοβηθῶ;

— Θεέ μου, φέρεις τόσα χρήματα, ἀν κλέπται περουσιασθῶσι; . . .

— Μή μοῦ βάλης τοιαύτας ιδέας, ὑπέλαθεν ὁ ταχυδρόμος· δὲν ἡξεύρεις πόσας φοραζίς ὀνειρεύθην διτε έφονευόμην καθ' ὁδὸν δι' ἐγχειρίδιων, καὶ μολονότι δὲν εἴμαι δειλὸς ἀρκετὰ ἐφοβήθην.

Μόλις ὁ ταχυδρόμος ἐτελείωσε τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ συριγμὸς ἤκουσθη.

* * * * *

Ἡτο σχεδὸν ἐνγάτη τῆς ἑσπέρας . . . τὸ σκότος ἦτο βαθὺ καὶ ἡ ἀμαξία εἶχεν ἥδη φθάσει εἰς Λιερέν . . . Αἰχρην τέσσαρες ἀνδρες, οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι περὶ ὃν σᾶς ἀνέφερα, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ ταχυδρόμου.

Ο Δουραχάτος, δστις ἦτον ἀπλοῦς κλέπτης καὶ ὡς τοιοῦτος προστάχετο βοηθὸς τῶν κακοποιῶν, ἀνέκραξεν:

Οχι! αἷμα, κύριοι, τι διάβολο! δὲν εἴναι ἀστεῖος· ηλθομεν νὰ κλέψωμεν καὶ ὅχι νὰ δολοφονήσωμεν.

Ο Ρουσῆς, εἰς τῶν δολοφόνων, βλέπων τὸν συνάδελφόν του ἔχοντα τύψεις συνειδότος τὸν ἔργον κατὰ γῆς καὶ τοῦ ἐπέβαλε σιωπήν.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ οἱ τρεῖς ἄλλοι κακοῦργοι: κατέβαλον τὸν ἀμαξηλάτην, καίτοι γενναίως ὑπερασπισθέντα, τοῦ ἔκοψαν πρῶτον τὴν χεῖρα καὶ ἔπειτα τοῦ ἔσχισαν τὸ κρανίον ὁ ταχυδρόμος ἀσθενέστερος ἐκείνου ὑπέκυψε ταχύτερον ἔκοψαν δὲ καὶ αὐτοῦ τὴν κεραλήν δι' ἐγχειρίδιου.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δεινοῦ τούτου κακουργήματος, οἱ λησταὶ ἔσπεραν τὴν ἀμαξίαν ἐπτὸς τῆς δόδοις, καὶ λαζόντες ἐξ αὐτῆς πάν διτε λόγου ἔξιον, ὑπέστρεψαν εἰς Παρισίους, συμπαραχθέντες καὶ τὸν ἀξιότυπον Δουραχάτον. Σημειωτέον δὲ, ὅτι οὗτος μὴ ἔχων ἵππον, ἔλαθε τὸν ἀμαξηλάτου, καὶ ὅτε ἐφθασσαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Αγίου Γεωργίου τὸ δυστυχὲς ζῶον ἤκαντιοῦτο νὰ προχωρήσῃ, διότι ἐκεῖ ἔμελλε νὰ σταθῇ ἐὰν ὁ κύριος του δὲν ἐφονεύετο· δι' ἵππους οὗτος ἐγκατα-

ληφθεὶς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ δολοφόνου Φίουσῆ εἰς τὸ προάστειον τοῦ Παρνασσοῦ, εὐρέθη ὑπό τινος ἀστυνομικοῦ κλητῆρος.

Εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος εὗρον τὸ πτῶμα τοῦ ταχυδρόμου, τοῦ ὄποιου ἡ κεφαλὴ ἡτον σχεδὸν κεχωρισμένη τοῦ σώματος, καὶ τὸ τοῦ ἀμφέπλατου γυμνὸν καὶ πλήρες τραυμάτων· εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἔκειτο ἐπανωφόριον φοίδιον μὲν παρυφὴν βαθύχρον, ζίφος καὶ θήκη· ἡ λεπὶς ἡτο καθημαγμένη, καὶ ἔφερεν ὡς ἐμβληματικόν· ἐνὸς μὲν «ἡ τιμὴ μὲ δόηγει», ἀρ' ἔτερον δὲ «ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου». Ἀπωτέρῳ δὲ ἔτερον ζίφος, θήκη ἐγχειρίδιον καὶ πτερυιστὴρ ἀργυροειδῆς μὲν κρίκους. Μή λησμονήσητε τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀντικείμενον, διότι ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν δλεθρίαν ἴστορίαν, τὴν ὄποιαν σᾶς διηγοῦμαι.

Οἱ χωροφύλακες προσκληθέντες παραχρῆμα ὑπὸ τῆς ἀρχῆς κατέθεσκαν, ὅτι τὴν προτεραιάν εἶδον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τέσσαρας ἄνδρας, οἵτινες ἐφαίνοντο μᾶλλον περιπατοῦντες πρὸς διασκέδασιν ἢ δόδοιπορεύντες· οἱ ἄνθρωποι οὖτοι ἐγενυμάτισκαν εἰς Μοντερὸν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς κυρίας Ἐβράρδης, εἴχον δὲ πίει τὸν καφέν των εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Σατελαχίν, ἔπειτα δὲ εἰς Λιερσίν, εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σιχμπώ.

Μετὰ τὰς πληροφορίας ταῦτας, τὰς ληφθείσας παρὰ τῆς ἀστυνομίας συνελήφθησκαν ὡς ἔνοχοι τῆς δολοφονίας τοῦ ταχυδρόμου τοῦ Λυών ὁ Στέφανος Κουριùλ, δικαίων μετὰ τῆς ἐρωμένης του παρὰ τινι Ριγάρδῳ, διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἔλαβε τέσσαρας ἵππους, χρησιμεύσαντας εἰς τὸ ἔγκλημα, ὁ Ριγάρδος ὁ ξενοδόχος των, ὁ Γολλιέ, μάλληλος ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν μετακομίσεων καὶ ὁ Γουέσνος, εὑρεθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γολλιέ.

Τοὺς κατηγορούμενούς τούτους ἔφερον εἰς Πλατισίους ἀφοῦ ἐτρόπαγισαν τὰ ἔγγραφά των. Μετὰ τὴν προσανάκρισιν, διεξαχθεῖσκαν ὑπὸ τοῦ Κ. Δουκαντών, εἰρηνοδίκου τοῦ τμήματος Πουνέφ, ἀπολλάγησαν τῆς κατηγορίας ὁ Γολλιέ καὶ ὁ Γουέσνος.

Ἐντεῦθεν, κύριοι, εἶπεν ὁ παράφρων Λεγράνδος, ἐντεῦθεν ἀρχεται ἐποχὴ τρομερῶν διστυχημάτων καὶ ἀνηκούστων περιστάσεων, τὰς ὄποιάς μετὰ δυσκολίας δύναται τις ἐκ πρώτης ὄψεως νό παραδεχθῆ, καὶ ὅμως ὁ ὄψιστος γινώσκει περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ δράματος, τὸ δόπιον σᾶς διηγοῦμαι.

Οἱ Γουέσνος, ὅστις σᾶς εἶπον κατὰ τύχην περιελήφθη εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ ἀπηλλάγη αὐτῆς, ἀπήντησε καθ' ὅδον τὸν φίλον μου Λεζούρκ, τὸν ὄποιον εἴχε γνωρίσει εἰς Δουά.

— Ποῦ ὑπάγετε; τὸν ἡρώτησεν ὁ Λεζούρκ.

— Μὲ ἐζήτησαν εἰς τὸ δικαστήριον νὰ λάβω τὰ κατασχεθέντα ἔγγραφά μου· ἀν θέλετε λάβετε τὴν καλοσύνην, νὰ μὲ συνοδεύσητε ἔως ἔκει, διότι ἐνδέχεται νὰ γίνετε καὶ ἐγγυητής μου ἐν ἀνάγκῃ.

Ο Λεζούρκ εἶχεν εἰς ὑπόληψιν τὸν Γουέσνον, ἐκτὸς τούτου τῷ εἴχε φανῇ πολλάκις χρήσιμος εἰς Δουά.

— Εὔχαριστως, ἀπεκρίθη.

Ἐφθάσαν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐκεῖ κακὴ τύχη ἦσαν δύω γυναῖκες, δύω ὑπηρέτριαι, κληθεῖσαι νὰ μαρτυρήσωσιν ἐπὶ τῆς δολοφονίας τοῦ ταχυδρόμου τοῦ Λυών. Όνομαζόντο δὲ Σαντόνα καὶ Γροσέτη, καὶ ἦσαν ὑπηρέτριαι, η μὲν τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἐγευμάτισκαν οἱ κακοῦργοι, η δὲ τοῦ καφφενείου.

— Θέσσ μου! ἐκράγησαν αἱ δύω αὐταῖς γυναῖκες, ἰδούσαι εἰσερχόμενον εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν Λεζούρκ.

— Παναγία μου βοήθησόν μας! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ η Γροσέτη, τὶ θὰ κάμωμεν . . .

— Οταν ἀνακαλύψῃ τις δολοφόνον καὶ δὲν τὸν καταγγείλῃ εἰς τὴν ἀρχήν, εἶπεν η Σαντόνα εἰς τὴν σύντροφόν της, εἶναι σφάλμα;

— Μήπως ξεύρω κ' ἐγώ, εἶπεν η Γροσέτη.

Ἄν δὲν τὸ τίξεύρης σὺ, τὸ τίξεύρω ἐγώ, ὑπέλαβεν ἄλλος τις δπίσω αὐτῶν.

Ἔπον δ Λεζούρκ.

— Όστις γνωρίζει τὸν φονέα καὶ δὲν τὸν παραδίδει εἰς τὴν ἀρχήν, σπώς τὸν στείλη εἰς τὴν λαιμοτόμον, αὐτὸς δὲν ἐκτελεῖ τὸ καθῆκον του.

— Άς γίνη λοιπὸν σπώς ἀγαπᾶς, ἀνέκραξε τότε η Γροσέτη ἀναπτηδήσασα.

Ἔπειτα δὲ ἐν μέσω τοῦ συρρέεσκοντος ἐκ τῶν φωνῶν της πλήθους, ἐνώπιον τῶν δικαστῶν καὶ τῶν μαρτύρων η Γροσέτη δικτυλοδεικτοῦσα τὸν Λεζούρκ, εἶπεν ἀταράχως καὶ μετὰ πεποιθήσεως·

— Γνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ ταχυδρόμου τοῦ Λυών

Οταν δ Λεγράνδος ἐφθάσεν εἰς τὸ μέρος αὐτὸς τῆς διηγήσεώς του, καθ' ὃ συνελήφθη δ Λεζούρκ ἔνεκα τῆς καταθέσεως τῆς Σαντόνας καὶ Γροσέτης, ἔχυσε κρουούνες δικτύων. Φοβηθεῖς διὰ τὴν λύπην του προσεκάλεσα τὸν φύλακα καὶ τὸν ἡρώτησεν χαμηλοφώνως, ἐάν η κατάστασίς του ἡτον ἐπικίνδυνος.

— Μή φοβεῖσθε, τὰ δάκρυα τὸν ἀνακουφίζουσι, μοὶ ἀπεκρίθη ἀφοῦ διηγηθῇ τὴν ἴστορίαν του ήσυ-

χάζει ἐπί τινας ἡμέρας.

Βαθυπόδιον ὁ Λεγράνδος ἡδυνήθη νὰ δαμάσῃ τὴν συγκίνησίν του, καὶ ἔγκολούθησε·

— Θέλετε πιστεύειν ποτὲ, κύριε, ὅτι ὁ Λεζόρχ, δὲντιμός Λεζόρχ, δεστις ὑπηρέτησεν ἐνδέξως εἰς τὸν στρατὸν καὶ διέπρεψεν ἔπειτα καὶ ὡς δημόσιος ὑπάλληλος. Ἀγνθρωπος ἀπολαμβάνων γενικῆς ὑπολήψεως καὶ εὐκατάστατος ἐδέξιφθη εἰς τὰς φυλακὰς, κατηγοροῦθεις ἐπὶ δολοφονίᾳ! Ἐγὼ δὲ δὲν στενὸς φίλος του, ἐνθυμούμενος καλῶς ὅτι διήλθομεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ὅλην τὴν πρωτίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐτελέσθη τὸ ἔγκλημα, ἥμην βέβαιος ὅτι ἐντὸς ἀλλίγου ἤθελεν ἀπαλλαγὴ τῆς κατηγορίας λευκὸς ὡς ἡ χιών καὶ τιθόντι ἡ μαρτυρία μου μόνη, ἤρκει νὰ φωτίσῃ τοὺς δικαστάς.

Η ἡμέρα τῆς, δίκης ἐπέστη καὶ πρᾶγμα παράδοξον, ἀνήκουστον, ἐπέθησαν αἱ ἔξτης μαρτυρίαι.

Η Γροσέτη, ὑπηρέτρια τοῦ ζενοδοχείου τοῦ Μοντσεράν, ὀρκίσθη ἐπὶ τοῦ ιεροῦ εὐαγγελίου ὅτι εἶχεν ἵδετ τὸν Λεζόρχον ἐπιδιορθοῦντα τὸν πτερνιστῆρά του καθ' ὃν χρόνον οἱ δολοφόνοι ἐγενούτιζον.

Ο Δαυρέντιος Χαριβώ, κηπουρὸς, ἔφαγεν εἰς τὸ αὐτὸς ζενοδοχεῖον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν, καθ' ἣν ὥραν καὶ οἱ δολοφόνοι, ἔβεβαιώσεις δὲ τὸ δικαστήριον. ὅτι ἐγνώριζε τὸν Λεζόρχον, καὶ ὅτι πραγματικῶς αὐτὸς εἶχε λάθει μέρος εἰς τὸ γεῦμα.

Η Σαντόνα, ἡ ὑπηρέτρια τοῦ καφενείου ἀνεγγύωσεν ὠσαύτως τὸν Λεζόρχον ἐκτὸς τούτου ὑπῆρχε καὶ προφανῆς ἀπόδειξις κατ' αὐτοῦ·

Εἰς τὴν οἰκίαν του εὐρέθη πτερνιστήριο ἀπαράλακτος μὲ τὸν εὐρεθέρτα εἰς τὸν τόπον τῆς δολοφορίας.

Ἐρωτηθεὶς ὁ Λεζόρχος ἀπεκρίθη ἀταράχως ὅτι πραγματικῶς εἶχε πτερνιστῆρας, καὶ ἐνδεχόμενον εἰς αὐτῶν γὰρ παρέπεσε, καθόσον τῷ ἡσαν ἄχροστοι πρὸ πολλῶν ἐτῶν προσέθηκε δὲ ὅτι εἶχε μὲν γνωρίσει τὸν Ρίγάρδον ὅτε ἦτο μαθητής εἰς Δουζά, ἀλλ' ὅτι ἔκτοτε δὲν τὸν εἶδε πλέον· ἔβεβαιώσειν ἐπὶ τέλους ὅτι καθ' ἣν ὥραν ἐγένετο ὁ φόνος ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Προσεκλήθην εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἤρωτήθην, ἐὰν τὴν πρωτίαν ἔκεινον ἥμην μετὰ τοῦ κατηγορουμένου. Σας δρκίζομαι, ἀπήντησα, ὅτι κατὰ τὰς 2 μ. μ. ἀνεγώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας μου, ὡστε ἦτον ἀδύνατον νὰ διεπράξῃ ἔγκλημα εἰς τόπον τόσον μακράν ἀπέχοντα.

Ἐγερθεὶς τότε ὁ Λεζόρχος εἶπε·

— Τὴν 8 φλωρεζά, τὴν ἡμέραν τοῦ ἔγκλήματος

ἀπὸ τὴν πρωτίαν μέχρι τῆς 2 μ. μ. ἥμην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδαμαντοπώλου Λεγράνδου, ὃς δὲ ὕδιος δύμολογει, ἐκεῖθεν μετέβην νὰ γευματίσω εἰς τὴν οἰκίαν συγγενοῦς μου τινὸς, καιμένην κατὰ τὴν ὁδὸν Μοντοριέλ ἀριθ. 38, τὸ ἐσπέρας ἔξηλθον εἰς περίπατον καὶ συναντήσας τὸν Γουέσον μετέβην μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Ιταλικῆς κωμοδίας, ὅπου ἐπίσαμεν μίαν φιάλην λεμονάδας.

Δυστυχῶς ὅμως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Λεζόρχος εἶχε γευματίσει μόνος μετὰ τοῦ συγγενοῦς του, δεστις ἀνεγώρησε μετ' ὀλίγον εἰς Παρισίους· ἡ δὲ καφεφεπῶλις εἶχε λησμονήσει ἀν ὑπῆργεν εἰς τὸ καφενεῖον της.

Τότε ὁ πρόεδρος ἀπηνίθυνε πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον.

— Κύριε, Λεγράνδε, ἐθεοκιώσατε ὡς ἀνθρωπος τίμιος ὅτι δὲ κατηγορούμενος ἦτο. μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ τῆς πρωτίας μέχρι τὰς 2 μ. μ. Ή κατάθεσίς σας γρήνη δύναται νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλὰ σκεψθῆτε πόσον αὐτὴ εἶναι σπουδαίας ἀς ἰδωμεν· ἐνθυμεῖσθε καλῶς ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτον ἡ δηρόν του μηνός;

— Σας τὸ ἔγγρον μαζί διὰ τῆς ζωῆς μου ἀπεκρίθην.

— Καὶ πῶς τὸ ἐνθυμεῖσθε;

— Διά τινος περιστάσεως, τὴν ὁποίαν παρακαλῶ τὸ δικαστήριον νὰ λάθη ὑπ' ὄψιν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν δὲ κατηγορούμενος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐνέγραψε προμήθειαν ἐγκωτίων εἰς τὸ βιβλίον μου τὸ διποίον δύναται νὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς μνήμης μου.

— Οταν λοιπὸν οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἀς μᾶς φέρωσι τὸ δημορολόγιον του Κ. Λεγράνδου, διὰ νὰ στηριγμένη ἐπ' αὐτοῦ.

Ο κλητήρη ἔσπευσε νὰ φέρῃ αὐτὸν, ἀλλὰ, κύριε, ὅποια σκληρὰ στιγμὴ τῆς ζωῆς μου!

Ο πρόεδρος τὸ ἀνέψειν, ὡρίκην! ἡ δημορούπνιας ἦτο ἐπιδιωθωμένη, ὁ ἀριθμὸς ἐφαίνετο μεταβεβλημένος εἰς 8! . . . Η διόρθωσις ἦτο καταφανής.

Τότε ἀκτίς φωτὸς διηλθει τὸ πνεῦμά μου, ἐνθυμήθην ὅτι κατὰ λάθος ἐγράψκ πρῶτον 9 καὶ ἔπειτα τὸ μετέβαλον εἰς 8, ὅπερ ἦτο ἡ ἀληθής δημορούπνια. Άλλα τὸ πρᾶγμα ἐγένετο, φωναὶ ἀγανακτήσεως ἡκούσθησαν ἐναντίον μου, καὶ συλληφθεὶς ὡς φευδομάρτυς ἐφύλακίσθην.

Ἐνταῦθα ὁ Λεγράνδος ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἔκλινε πικρῶς, καὶ ἐγὼ δὲ δὲν ἡδυνήθην νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Τὸ ἀπλούστατον λάθος του ἐπήνεγκεν διέθριον ἀποτέλεσμα, διότι ἐγίνωσκον τὸ τέλος τῆς τραγικῆς διηγήσεώς του.

Καταδικασθείς εἰς θάνατον ὁ Λεζόύρκ, προτέθηκεν ὁ Λεγράνδος, ἐξήτησε νὰ δομιλήσῃ. « Εἴμαι ἀθώος, εἶπε, ποτὲ δὲν ἔπραξά τι κακόν, καὶ ἀποθνήσκω ἀφόβως. Δυπούμαι μόνον διότι ἀφίνω τὴν σύζυγόν μου καὶ τὰ τέκνα μου!... »

Ο Στέφανος Κουριόλ καὶ ὁ Δαχίδ Βερνάρδος καταδικασθέντες ἐπίτης εἰς θάνατον, ὑμολόγησαν δὲν ἔγνωριζον τὸν Λεζόύρκ, καὶ δὲν οὔτος οὐδόλως συμμετέσχε τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως ἐπὶ τέλους δὲ δὲν συνεργός αὐτῶν ἦτο ὁ Δεβῶσκος.

Άλλ' αἱ διμολογίαι αὐται δὲν ἐλήφθησαν ὑπὸ δικιών ὁ Λεζόύρκ ἦτο πλούσιος, καὶ οἱ δικασταὶ ὑπέθεσαν δὲ διέφθειρε τοὺς συνενόχους αὐτοῦ διὰ τῶν χρημάτων.

Μόνη ἵσως ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως ἥδυνατο νὰ σώσῃ τὸν Λεζόύρκ, συλλαμβανομένου ἐν τῷ μετοξὺ τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου. Άλλ' ἡ Βουλὴ τῶν πεντακοσίων καταγινομένη εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νόμου περὶ τῶν μεταναστῶν, δὲν ἔθεωρησε σπουδαίως τὴν ἀναφορὰν τοῦ καταδίκου, καὶ οὕτως ὁ δυστυχὴς ἐπρεπε νὰ ἐτομαχθῇ διὰ τὸν θάνατον.

Πόσον παθητικαὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς ζωῆς του, καὶ πόσον ἐθρήνησεν ἡ οἰκογένειά του μαθοῦσα δὲι ἀπώλετο πᾶσα ἐλπίς!

Τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου του τὸ θύμα ἔπλεξεν εἰς βιστρύχους τὸν κόμην τῆς κεφαλῆς του, τὴν διποίαν ἔκοψεν ὅπως στείλῃ εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του. Ἐπειτα ἐνησχολήθη ἀθούσιος εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πραγμάτων του, ὡς ἔθελε πράξεις ἔκαστος προσεγγίσας εἰς τὸ φυσικὸν τέρμα τῆς ζωῆς του. Συνέταξε κατάλογον τῆς περιουσίας του, ἐντὸς τοῦ διποίου ἀνεγίνωσκέ τις καὶ τὸ ἔξτις. « Όφείλω ὅκτὼ λουδοβίκεια εἰς τὸν πολίτην Λεγράνδον, ὅστις ὅχι διλύγον συνετέλεσεν εἰς τὴν καταδίκην μου, ἀλλὰ τὸν συγχωρῶ ἀπὸ καρδίας, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς δημίους μου. » Τὸ ἔγγραφον αὐτὸν ἔφερε τοικύτην ἐπιγραφήν. « Κατάστασις τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν χρεῶν τοῦ ἀτυχοῦ Λεζόύρκ. »

Εἰς δὲ τὴν σύζυγόν του ἔγραψεν: « Οὕτως θὰ ἀναγνώσκης τὴν ἐπιστολήν μου, ἐγὼ δὲν θὰ ζω πλέον ὁ σκληρὸς σίδηρος θὰ ἔχῃ κεκομμένον τὸ νημα τῆς ὑπάρξεως μου, τὴν διποίαν μετὰ τὸ στης χαρᾶς εἰς σὲ εἶχον ἀφιερώσει. Άλλ' οὐδέποτε δύναται τις νὰ φύγῃ τὸ πεπομένον ἦτο γραπτὸν νὰ δολοφονηθῶ δικαστικῶς. Γέρσταμαι δημος τὴν συμφορὰν ταύτην μετὰ γενναιότητος, ἀξίας τοῦ χαρακτῆρος μου. Ἐλπίζω δὲι κατά τι θὰ μὲ μι-

μηθῇ. Ή ζωὴ σου δὲν ἀνήκει εἰς σὲ τοῦ λοιποῦ δρεῖλεις νὰ ἀφοσιωθῆς ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὰ τέκνα μας. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐπιθυμία τοῦ συζύγου σου, τὴν διποίαν θὰ ἐκπληρώσῃς ἀν δοὶ ήτο προσφιλής.

« Λάβε τὴν κόμην μου, καὶ δταν τὰ τέκνα μας ἐνηλικιωθῶσι νὰ τὴν διανείμης εἰς αὐτάι αὐτὴν τὴν κληρονομίαν τοῖς ἀφίνω. Δέχθητι τὸν αἰώνιον ἀσπασμόν μου, ὁ δὲ ὄστατος στεναγμός μου θὰ ἥναι διὰ σὲ καὶ τὰ ἀτυχῆ τέκνα μας. »

Η ἐπιστολὴ αὗτη ἐπεγράφετο: « πρὸς τὴν χήραν Λεζόύρκ. »

Εἰς δὲ τοὺς φίλους του ἔγραψεν. « Ή ἀλήθεια δὲν ἥκουσθη καὶ γίνομαι θῦμα τῆς πλάνης ἐλπίζω. δὲν θέλετε λησμονήσει τὴν ἀτυχὴ οἰκογένειάν μου. Εὐχαριστῶ τὸν συμπολίτην Γουτνίερον, τὸν συνήγορόν μου, διὰ τὴν συνδρομὴν τὴν διποίαν μοὶ παρέσχεν ἀπαντας σᾶς εὐχαριστῶ διαπαντός. »

Πρὶν ἔξελθῃ τοῦ δεσμωτηρίου ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Δεβῶσκον, τὸν ἀληθὴ ἔνοχον, τὴν διποίαν παρεκάλεσε πολὺ τοὺς δικαστὰς νὰ καταχωρήσωσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

« Σὺ, ἀντὶ τοῦ διποίου ἀποθνήσκω, ἔσο εὐχαριστημένος διὰ τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς μου ἐὰν ποτὲ σὲ φέρουν εἰς τὸ δικαστήριον ἀνελογίσθητι εἰς ποίαν καταισχύνην ζῶσι τὰ τρία τέκνα καὶ ἡ ἀπηλπισμένη μήτηρ των, καὶ μὴ παρατείνης δειν τυχαίας προξενηθέντα διὰ τῆς ὀλεθρίου δμοιότητός μας. »

Εἰς δὲ τὸν φίλον του Κ. Ρόδερ, ἐλθόντα νὰ τὸν παρηγορήσῃ κατὰ τὰς τελευταῖας στιγμάς του « φίλε μου, τῷ εἶπεν, ηζεύρεις δὲι δὲν ἐγεννήθην δι' ἐγκλήματα, εἰσαι βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητός μου, καὶ δημος μετ' ὀλίγον μεταβάνω εἰς τὴν αἰωνότητα. »

Ἐνδεδυμένος λευκὰ, ἀνέβη ἀταράχως εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἄμαξαν καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ Κουριόλ, δοστὶς πιστός εἰς τὴν συνέδησιν του, δὲν σπουσε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ, μέχρις αὐτοῦ τοῦ ικριώματος, νὰ φωνάζῃ « ἐγὼ εἶμαι ἔνοχος, ἀλλ' ὁ Λεζόύρκ ὅχι ». Τέλος ἡ ὥρα ἐπέστη δι' ἀτυχῆς μηδόλως ἀποβαλὼν τὴν γενναιότητά του, ἀνέβη μὲ σταθερὸν βῆμα εἰς τὴν λαιμητόμον, ἐσυγχώρησεν ἐκ νέου τοὺς δικαστάς του, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν σίδηρον τοῦ δημίου, μετέβη εἰς κρείττονα κόσμον, ἵνα παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀλανθάστου Κριτοῦ.

Μετὰ παρέλευσιν ἔτους συνελήφθη ὁ Δουραχά-

τος, ὅστις πρὶν ἀποκεφαλισθῇ ὥμολόγησεν ὅτι ὁ Λεζούρκ ἦτο ἀθώος, καὶ ὅτι κάποιος Δεβῶσκος ἔξετέλεσε τὸ ἔγκλημα.

Μετὰ δὲ τρία ἔτη συνελήφθη καὶ οὗτος, ὅστις ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ὁ ἀληθῆς ἔνοχος. Οὐ Δεβῶσκος εἶχε τὸ ἀνάστημα τοῦ Λεζούρκ καὶ ἦτο δομούστατος αὐτοῦ κατά τε τὸ πρόσωπον, τοὺς τρόπους καὶ τὴν φωνὴν μόνον πράγμα τὸ δόποιον ἐκίνησε τὴν ἀπορίαν τοῦ δικαστηρίου ἦτο, ὅτι ὁ μὲν Δεβῶσκος ἦτο μελάγχρον, οἱ δὲ μάρτυρες εἰχον βεβαιώσει ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς τὸν ὄποιον εἶδον διορθοῦντα τὸν πτερυνιστήρα του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μοντερόν ἦτο ξανθός. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἀπορία ἤρθη ἐκ τοῦ μέσου, ἀποδειχθέντος ὅτι ὁ Δεβῶσκος κατὰ τὴν δολοφονίαν ἐφόρει ὑπερμεγέθη φενάκην ξανθόν ὁ δὲ εὑρεθεὶς πτερυνιστήρα καὶ τὸ ξίφος, ἐφ' ωū ἦτο γεγραμμένα τιμὴ καὶ πατρὶς ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἐδικά του.

Οὐ Δεβῶσκος ἀποκεφαλίσθη, ἀλλὰ δὲν ἦθέλησε νὰ δομολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν του. Μετὰ ταῦτα ὁ Ρουσῆς, ὅστις συνελήφθη καὶ αὐτὸς ὡς συνένοχος, ἐρωτήθης, ἂν ἐγνωρίζει τὸν Λεζούρκ, ἀπεκρίθη ἀρνητικῶς. Γενομένης δὲν αὐτῷ παρατηρήσεως, ὅτι ἡ δομολογία του ἐνδιαφέρει τὴν οἰκογένειαν Λεζούρκ, ἀπήντησεν, ὅτι ἐπιμένει δομολογῶν ὅτι δὲν γνωρίζει οὐδὲ ἐγνωρίσει ποτὲ τὸν Λεζούρκ.

Οὕτω λοιπὸν ὁ κακὸς ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητα τοῦ Λεζούρκ, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

Ἀλλ' οὔτε δὲν εὑρεθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του πτερυνιστήρα, οὔτε αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἥσαν ἡ αἰτία τῆς καταδίκης του ἂν ἀπεδεικνύετο ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν μου ἦθελε σωθῆ. Ἐγὼ λοιπὸν εἴμαι δὲ δῆμαρχος του, τὸ δὲ 8 ἀντὶ τοῦ 9 ἐπήνεγκε τὸν θάνατον τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ ἀνδρός.....

Ἐνταῦθα δὲ Λεγράνδος ἔπαυσε νὰ δμιλῇ καὶ ἐπεσεν εἰς βραχεῖν μελαγχολίαν, δὲ φύλακες μοι ἔνευσε νὰ ἔξελθω.

— Καὶ πότε παρεφρόνησε; τὸν ἡρώτησα ἔξερχόμενος.

— Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λεζούρκ, μοι εἴπεν ἐκεῖνος.

Ἐξῆλθον τοῦ φρενοκομείου τῆς Χαρεντῶνος περίλυπος ἐκ τῆς ἀνωτέρω διηγήσεως. Τὸ παράδειγμα τοῦτο, περὶ τοῦ ἐπισφαλοῦς τῶν ἀνθρωπίνων κρίσεων, μὲ συνεκίνησε μεγάλως. Ἐλυπάθην πρὸ πάντων τὸν Λεγράνδον, ὅστις παρεφρόνησεν ἐνεκκ τῆς ἀτυχοῦς καταθέσεώς του.

Σήμερον τὰ δεινὰ τοῦ δυστυχοῦς ἔπικυσαν ὁ

Θεός ἐκάλεσε πλησίον του τὸν ἀγαθὸν αὐτὸν ἀνθρωπον, ὅστις δι' ὅλου τοῦ βίου του ἔκλαυσε τὴν ἀκούσιον πλάνην του... Οὐ Λεγράνδος κατέβη εἰς τὸν τάφον.

ΟΙ ΕΙΓΑΙΤΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

(Συνέχεια, ἵδε φυλλάδ. 11).

Άλλα λαλήσαντες περὶ τῶν ἐπαιτῶν τῆς Ρώμης γιαρίς νὰ εἴπωμεν λέξιν τινὰ περὶ τῶν καπουτσίνων καὶ φραγκισκανῶν, εἶναι ὡς νὰ παριστάνωμεν τοὺς ἐμπόρους τῆς Βερετίας ἀπαλείφοντες τὸ μέρος τοῦ Σκυλλίκ, διότι ἀμφότερα τὰ τάγματα ταῦτα εἶναι τάγματα ἐπαιτῶν ζῶντα ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης ὅσοι τῶν μοναχῶν τούτων εἶναι ιερωμένοι, δὲν ἐπαιτοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ λαϊκοὶ ἐνδυόμενοι φορέματα ἐκ φαιᾶς σάμπις, ζωννύμενοι σγονίον καὶ ὑποδεσμοῖς σχοδάλια, φέροντες δὲ καὶ κάνιστρον εἰς τὰς ἀγκάλας, χρησιμεύοντιν αὐτοῖς ἀντὶ πρεσβευτῶν καὶ περιέρχονται πάσχε τὰς οἰκίας καὶ ὅλα τὰ ἐργαστήρια ἐπαιτοῦντες ἀντ' ἐκείνων. Συνάζουσιν οὕτω, ποῦ μὲν τεμάχιον ἀρτου, ποῦ δὲ δρύζιον εἴτε ἀλευρον, ἀλλαχοῦ κρέας, καρποὺς εἴτε τυρόν. Δίδουσιν αὐτοῖς ἐνίστε καὶ ἀργύριον, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν δωρημάτων συνίσταται εἰς φυσικὰ προϊόντα. Ἐπεροι ἀδελφοὶ περουσιάζονται ἐμπροσθεν τῆς θύρας σουμέ ἐν τιριλίοις ἐκ λευκοτισδήρου καὶ σὲ προσκαλοῦσιν ἡ ἀποδώσης τὴν προσφοράν σου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ χίλιον νόμισμα διοιστείνον ἀπὸ τῆς ἴκανῶς στενῆς σχισμῆς τοῦ τίροι λίρη, ποιεῖ ἦχον διποίον ἦθελε κάμει καὶ ἐν χρυσούν νόμισμα πολλάκις σοὶ ἀπευθύνονται εὐχαριστήσεις ὡς ἀν ἐφέρεσο γενναιότερον ἢ ὅτι πραγματικῶς ἐφέρθης οἱ μοναχοὶ οὗτοι εἶναι πτωχοί, ἀγαθοὶ καὶ εὐπροσήγοροι, δοφείλω δμως νὰ προσθέσω ὅτι εἶναι καὶ ρυπαροί. Ήθελεν εἴπη τις ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς βαπτίσεως των, οὐδεμία σταχών διεχύθη ἐπὶ τοῦ σώματός των καὶ ὅτι πάσχουσιν ὑδροφορίαν οὐδέποτε ἀλλάσσουσι φορέματα, καὶ ἡ εὐσέβειά των ἀγαπᾷ νὰ ἐνδύεται ῥάκη. Καὶ τοι ἐπαίται οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἀπολαύσουσιν ὅμως ἀληθῆ δημοτικότητα ἐν Ρώμῃ, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ αὐτῶν πεποιθήσεις φαίνονται κατὰ βάθος εἰλικρινεῖς. Ἐξασκούσι πραγματικῶς τὴν ταπείνωσιν, τὴν πενίαν καὶ τὰς ἀρέτας ἃς ἐπαγγέλλονται. Τὸ νὰ λαλήσῃ τις περὶ πολυτελεῖας τῆς τραπέζης των θαλήτη θεοῦ δος· τρίς τῆς ἔβδομαδος δὲν τρώγουσι κρέας καὶ ὑποβάλλονται εἰς τρεῖς τεσσαρακοστάς κατ' ἔτος..